odst. 1 č. 1 vykládati a doplňovati z předpisu § 2 leg. cit. Otázku tuto řešil pokud jde o předpis § 3 odst. 1 č. 1 písm. b) zák. č. 112/1927 Sb. nss již v nál. Boh. A 8739/30 a Boh. A 9829/32, v nichž vyslovil právní názor, že pro osvobození od průkazu způsobilosti se nevyžaduje, aby žadatel byl zaměstnán jako živn. pomocník ve smyslu VI. hlavy živn. řádu, nýbrž že stačí i takové zaměstnání, kterým mohl žadatel získat vědomosti a zkušenosti, které je pokládati za dostačující právě proto, že jde o kvalifikaci nabytou před účinností zák. č. 112/1927. Důvody v uvedených nálezech obsažené dopadají i na předpis § 3 odst. 1 č. 1 písm. d) zák. č. 112/1927 Sb., jehož znění jest úplně obdobné s normou uvedenou pod písmenem b), a stačí proto poukázati v tom směru na uvedené nálezy. Mylí se proto stížnost i v poslední své námitce, a nepochybil žal. úřad, nepožadoval-li průkaz o tom, že byla zúčastněná strana v poměru živn. pomocníka a přihlášena jak u živn. společenstva, tak u nemoc. pojišťovny.

Č. 11.882.

Cesty. — Policejní právo trestní (Slovensko): Trestnost poškození stromořadí podél veřejné cesty vicinální.

(Nález ze dne 30. dubna 1935 č. 13.339/33.)

Věc: Ing. Eduard B. v P. a Studijní základina v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o trestní nález.

Výrok: Stížnost Studijní základiny v P. se odmítá pro nepřípustnost; ke stížnosti inž. Eduarda B. se zrušuje nař. rozhodnutí pro vadnost řízení.

Důvody: Okr. náčelník v Bratislavě požádal na základě příslušné relace četnické stanice v Č. policejní trestní soud v Bratislavě o zavedení trestního stíhání st-le inž. B. pro přestupek § 125 zák. čl. I:1890, kterého se st-l dopustil bezprávným vykácením a odcizením stromů podle vicinální cesty mezi Č. a H. a způsobil tím škodu v částce 596 Kč, ježto jmenovaná cesta je cestou veřejnou a stromy podle ní vysázené jsou jejím příslušenstvím, tudíž vlastnictvím udržovatele cesty, vicinálního výboru v Bratislavě.

Při ústním jednání před policejním trestním soudem vypověděl st-l, že jde v daném případě o suché stromy, které dal vykáceti po předchozím dotazu u finanční prokuratury v Bratislavě, jež mu po intervencích u okr. úřadu a u zem. úřadu v Bratislavě dala informaci, že stromy vykáceti lze. Vicinální výbor podal proti Studijní základině žalobu na zaplacení hodnoty těchto stromů, která není dosud vyřízena. St-l je od r. 1901 správcem Studijní základiny a po celou dobu byly suché stromy jím káceny a tráva kosena, o čemž předložil protokolární výpověď jednoho obyvatele z R. Konečně prohlásil st-l, že v této věci vystupoval jako správce základiny a nikoli vlastním jménem.

Rozsudkem okr. úřadu v Bratislavě jakožto policejního trestního soudu ze 3. prosince 1932 byl st-l uznán vinným přestupku § 125 zák. čl. I:1890, spáchaného tím, že dal vykopati a ve veřejné dražbě odprodati stromy při veřejné vicinální cestě B.-V.-Č. bez souhlasu vicinálního výboru, a odsouzen k trestu jednodenního uzamčení a k peněžité pokutě 180 Kč; zároveň byl st-l odsouzen k náhradě způsobené škody 596 Kč.

Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto a prvostupňový rozsudek byl potvrzen.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podává jednak inž. B., jednak Studijní základina v P., zastoupená finanční prokuraturou v Bratislavě, »jako strana zúčastněná«. Nss musel stížnost, pokud je podána Studijní základinou, odmítnouti pro nepřípustnost, ježto v řízení správním vystupoval jako strana jedině inž. B. a pouze jeho odvolání proti trestnímu nálezu bylo nař. rozhodnutím vyřízeno. Nemůže proto Studijní základina v P., jež v trestním řízení správním nebyla vůbec stranou, vystupovati v této věci jako st-lka před nss-em (§ 5 zák. o ss).

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí v prvé řadě vadu řízení, kterou shledává v tom, že žal. úřad nezaujal stanovisko k vývodům st-lova odvolání, jimiž prokazoval, že Studijní základina v P. dala káceti každoročně stromy podle příslušné cesty, že cestu — stejně jako její předchůdce — udržovala, takže se jednalo v daném případě o udržování příslušenství silničního tělesa. V souvislosti s tím pak namítá stížnost, že listina, na kterou se nař. rozhodnutí odvolává, nebyla st-li dána k vyjádření a že právě tato listina nedokazuje nic o tom, kdo je povinen cestu a stromořadí podle ní udržovati.

Nss musel uznati, že stížnost je v tomto směru důvodná.

Podle § 125 zák. čl. I:1890 o veřejných silnicích a mýtech dopouští se přestupku, kdo úmyslně jakož i z trestuhodné nedbalosti nebo nepozornosti poškodí silniční těleso a jeho veškerá příslušenství, mezi jiným i stromořadí podél cesty. Zákonný čl. I:1890 týká se jedině veřejných cest, jak vyplývá nejenom z jeho nadpisu, nýbrž i z jeho § 1, ve kterém je provedeno roztřídění veřejných cest, které tvoří předmět tohoto zák. Proto také přestupky, o nichž mluví § 125 cit. zák. čl., mohou býti spáchány jen při poškození cest veřejných a příslušenství cest veřejných. Při tom je ovšem irelevantní, kdo alejové stromy podél veřejné silnice vysázel a kdo je ošetřuje či udržuje, ježto zákon hrozí právě trestem každému, kdo veřejnou cestu, resp. její příslušenství poškodí (srov. Boh. A 1502/22).

Předpokladem pro trestnost poškození cesty a jejího příslušenství je však podle zák., že jde o cestu veřejnou. St-l uváděl v odvolání proti prvostupňovému rozsudku, že cestu udržuje odedávna Studijní základina v P., resp. její právní předchůdce, čímž bránil se proti úsudku prvé správní stolice, že cesta je veřejná. Žal .úřad vyvrátil odvolání st-lovo v tomto směru poukazem na úřední důkaz připojený ke spisům, že příslušná cesta je cestou vicinální, která byla určitým usnesením munici-

pálního výboru býv. župy bratislavské zařaděna do sítě vicinálních cest. Nelze sice za tohoto stavu věcí důvodně tvrditi, jak to činí stížnost, že žal. úřad nezaujal ke zmíněným námitkám odvolání stanovisko, a neprovedl potřebná zjištění, neboť veškeré tyto námitky vyúsťovaly právě v obranu, že nejde v daném případě o cestu veřejnou, avšak sluší souhlasiti se stížností, že žal. úřad nemohl svůj úsudek o veřejnosti cesty založiti na důkazu, k němuž nebyla dána st-li příležitost se vyjádřiti.

Ze všeobecných zásad správního řízení trestního plyne, že úřad nemůže své rozhodnutí založiti na skutečnostech, jež zjistil bez součinnosti strany, porušiv její právo na slyšení. To platí i pro obor uher. polic. trest. řádu č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909), jehož § 203 ustanovuje výslovně, že odvolací úřad může své rozhodnutí založiti pouze na důkazech během řízení provedených. Stížnost tvrdí a správní spisy tomuto tvrzení neodporují, že usnesení municipálního výboru býv. župy bratislavské z r. 1891, o které žal. úřad svůj úsudek o veřejnosti cesty opřel, nebylo st-li dáno k vyjádření a že mu není známo. Tím vytýká vadu řízení, která musí býti uznána podstatnou, když jde o zjištění veřejnosti cesty a veřejnost cesty je jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku, pro který byl st-l potrestán.

Č. 11.883.

Živnostenské právo: Průkaz způsobilosti při živnosti fotografické.

(Nález ze dne 30. dubna 1935 č. 10.358/33.)

Věc: Společenstvo fotografů pro obvod obchodní a živn. komory v Praze proti zemskému úřadu v Praze o opověď živnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Magistrát hlavního města Prahy výměrem z 2. prosince 1931 nevzal na vědomí opověď Josefa Š., že bude provozovati živnost fotografickou se stanovištěm v Praze II. . . ., ježto nepředložil přes úřední vyzvání předepsaného průkazu způsobilosti. Zároveň mu bylo další provozování této živnosti zakázáno.

Odvolání proti tomu podanému bylo nař. rozhodnutím vyhověno, výměr prvé stolice byl zrušen a opověď Josefa Š. byla vzata na vědomí s tím, že bude opověděnou živnost provozovati se stanovištěm v Praze XI. . . . K odůvodnění bylo uvedeno, že prokázal vysvědčením J. R. v P., který provozuje od r. 1914 oprávněně živnost fotografickou, že byl u něho zaměstnán od r. 1913—1915 a od r. 1919 do r. 1925, tedy déle než 5 let jako cestující a fotograf.

O stížnosti, na toto rozhodnutí podané, uvážil nss toto: — — —

Pokud jde o průkaz způsobilosti, dospěl žal. úřad na základě vysvědčení vydaného J. R. o více než pětiletém zaměstnání Josefa Š. jako